

IV. rész

Az Erő Diadala

5. fejezet

Sith vagy Jedi?

Egy újabb átlagos hétköznap köszöntött az Invincible – az Excalibur meghajtási problémákkal találta szemben magát a múlt héten, ezért Travis egy másik, a Ballator osztályt képviselő SSD-re vonult – a nap minden percében gigászi hangyabolyként nyüzsgő fedélzetére, melyen már hetek óta különös feszültség lett úrrá Rea elrablását követően. Senki sem említette, de mindenki tudta, még ha nem is osztotta Travis belső fájdmát, aki sehogyan sem tudott lemondani a fiatal togruta lányról. A benne élő sith kész lett volna rá, de legbelül valami, egy különös hang mégsem engedte.

A Nagyúr kénytelen volt belátni a keserű, de mégis örömteli tény, hogy az egykoron Lucius Tyron nevezetű Jedi lovag szelleme mégsem halt szörnyet aznap, Sluis Van felett, valójában mindig elkísérte ösvényén, hű útítársául szolgálva a nehéz helyzetekben. Csupán nem vette észre, hiszen aznap hangja ugyanazért a bosszúért repesett minden más hangja az elméjének, s a megannyi gonosz közt megbújva, elvegyülve a rengetegben.

Aztán jött Rea, ismét életre léptetve, majd felszólalásra készítetve a sors akkoriban felvázolt két, merőben más útja között, hogy biztosíthassa a lány fejlődését, nehogy lelke másik fele, a benne élő ádáz sith áldozatául eshessen, aki már az első naptól kezdve megbántatta volna az ifjúhölgygel, hogy megszületett. Ám ő még ekkor sem vett tudomást újfent kibontakozó énjéről, csupán bebeszélte magának, hogy ő csakis kizárólag az észérvek embere és nem tesz már ilyeneket, majd abba a hitbe dajkálta magát, hogy nem lehet benne vívódás.

Nem, amíg szemeinek kékessé tudja váltani pillantását, azonban itt is tévedett. Ugyanis ez teljes mértékben lehetséges, amennyiben a szemben álló felek akarta egybe esik vívódásuk közepette, s Ryloth, valamint Rea esetében nagyon is egybeesett, mint mindig élete folyamán, ha bármit is tett, melyet nem a lelkének ádáz ütközetei valamelyike előzött meg. Melyeknek egy újabb képviselője következett be az elmúlthetek folyamán.

A benne élő Jedi ugyanis újfent fellépett a sötétséggel szemben, ki lemondott volna a lányról, bevégezve hadjáratát. De ez nem történhetett meg, nem, míg a leghalványabb esély is volt rá, hogy életben legyen. Hiszen Tyron nyerte akkor az ádáz küzdelmet, a győzelme küszöbén lévő Travist a létező legostobább lépésére készítetve, mégpedig minden szabad hajó a lány után küldésére, valamint felhagyni a háború vezetésével.

Bár Aleya okos és körmönfont Sith, képtelen volt a jócskán megcsappanó flottával a Fővárosig nyomulni, vagy egyáltalán egy lépést is előre tenni, mi azt illeti. A Köztársaságnak sikerült feltartóztatnia a Birodalom hadait, de mégsem tudtak egy tapodtat sem előre törni, a twi'lek ügyes cseleinek köszönhetően patthelyzet alakult ki, melyet a jóképében tetszelgő ellenség sorai rendezésére és a megmaradt védőbástyái alapos beásására használt fel.

Eközben Travis a megérzésire hagyatkozva próbált rálelni elveszett növendékére, azonban a Demetreust övező különös energiamezőnek köszönhetően képtelen volt megcselekedni ezt, egészen addig a mámorító, szinte már hihetetlen pillanatig, amikor is hirtelen kikerekedtek sárgásan izzó szemei, mikor újra tisztán érezte nem csak Sidis, de még Rea jelenlétét is. Ám ezúttal nem az egyik elhagyatott, még felfedezetlen bolygó felszínén, merőben más volt ez.

Plagueis tanítványa lévén ugyanis már az érzés pusztán természetéből meg tudta jósolni, hol is tartózkodnak a keresett személyek, és azt biztosra vette, hogy nem bolygó, hold, vagy bármely más planéta volt ez, magára a Demetreusra bukkant rá a galaxis térkép felé irányozva szemeinek reménytelen pillantását, mely látszólag ok nélkül sodródott az űr hidegében, mintha valami rendkívüli történt volna a roppant hajó fedélzetén, mely megbénította, átmenetileg.

Persze az egész egy jól kieszelt csapda is lehetett.

Éppen ezért tört elő a hiperútból számos csillagromboló a magányosan sodródó Invincible helyett, Travis bolond lett volna a legutóbbi találkozásukkor történtek után, egyedül nekivágni az űr gomolygó rengetegének. Különben sem lett volna ilyen felemelő a pillanat a vele tartó nyolc romboló és az azokat kísérő megannyi űralkalmatosság fenséges látványának mellőzősével. Egyedül kevésbé lett volna fenyegető, sokkal inkább személyesebb.

- Megérkeztünk – szögezte le a teljesen nyilvánvalót az Aleyát távollétében – innen csak nehezen vezethette volna az egész háborút, ezért inkább egy másik, a harcok sűrűjében maradó hajót kért, majd kapott kis idő elteltével – helyettesítő tiszt a fiatalos hangján. Travis pedig kénytelen volt elnézni a számára kellemetlennek ható történetet, hiszen az illetőnek alkalmja sem volt megismerkednie a szokásaival és módszereivel.

Szerencséjükre a Demetreus roppant hajóteste nem sokkal előttük, az egyik gázóriás körül szelte a mindenséget, s az érzékelők szerint sem a pajzsai, sem pedig az irdatlan erejű lövegei nem működtek, mintha valaki belülről szabotálta volna a főbb rendszereket – például a főreaktor felrobbantásával. A Sith sötét nagyura pedig már alig várta, hogy kihasználhassa a hirtelen kínálkozó lehetőséget az újdonsült tanítványa megmentésére.

- Össztűz! – jelentette ki Travis határozottan, teljes magabiztosságot sugározva szemeinek sárgás pillantásával. S amint elhangoztak a szavai, a hatalmas csillagrombolók rendületlenül lövelleni kezdték a zöldesen izzó lézerek ádáz tüzét. A kecsesen izzó lövedékek sorra foszlottak semmivé a Demetreus elülső pajzsain, amely – Travis várakozásaival ellentétben – közel sem adta meg magát egykönnyen. Ráadásul a válasz még el sem érkezett.

- Élesítik a fegyvereiket! – közölte az egyik tiszt, remegő, a puszta halálfélelemtől szinte már sugárzó hangon, miközben a kísérőrombolók felé meredő ágyúk kékesen izzó nyalábjai egymás után kezdték szelni az úr hidegét. Tizenkét ágyú, mely hat lövést képes leadni félpercenként, s közülük négy is képes leszámolni az őket övező monstrumok bármelyikével.

- Mennyin állnak a pajzsai? – ekkor a legszélső csillagromboló orrát úgy szaggatta ki az egyik kékes nyaláb a helyéről, mintha az ott sem lett volna. A szürkés árnyalatú monstrum ezt – csodával határos módon, s részben annak köszönhetően, hogy itt csak egy alig ötven méteres részről beszélünk – túlélte ugyan, de a következő találat már keresztülment a hátsó részen, sebészi pontossággal tönkretéve a főbb rendszereket.

Ezek után már elkerülhetetlen volt a robbanás, amely az egész hajót felemésztette, majd a mindent elsöprő erejű lökés hullám és a lángfelhő a körülötte hemzsegő fregattok felé tartott, miközben egymás után emésztette fel a kétségbeesetten menekülő TIE vadászok tömegegét. De azok hiába menekültek, senki és semmi nem távolodhatott el időben, mi a masszív romboló közelében tartózkodott a végzetes pillanatban, nem egy ekkora lökés hullám elől.

- Kilencvenhét százalékon... – a mondat vége felé egyre vékonyabbá vált a tiszt hangja, tudta, hogy ez egyenértékű a halálukkal, hisz ekkor az előttük délcegen elterülő monstrum már a második rombolóra sújtott le lövedékeinek iszonyatos pallosával.

A férfi nem sejtette, s még maga a Sith sötét nagyura sem sejtette, hogy egy ilyesfajta küzdelemben kilenc rombolónak esélye sincs a Demetreussal szemben. A több mint száz esztendő ember abból indult ki, hogy Synthia szerint a fekete, sólyomszerű hajó nem élheti túl tizenhárom romboló össztüzét aznap, tehát egy ballatának és nyolc hagyományos csillagrombolónak is eleget kell tennie a feladatnak, ám nem számoltak a felállással, amely más hajóknál valóban nem lett volna ily lényeges tényező.

Sidis gigászi monstrumát hajó-hajó elleni küzdelemre készítették, bárkik is tették. Ezért úgy módosították az energia-elosztó rendszereit, hogy egyidejűleg egyetlen pontba tudják fókuszálni a pajzsgenerátorok minden csepp energiáját. Így a hajó könnyű szerrel túlélheti bármi, akár egy eclipse osztályú szuper csillagromboló össztüzét is. Ám semmi sem tökéletes. Jelen esetben ez azzal járt, hogyha egyszerre több oldalról kell háritani a pajzsoknak azok drámai mértékben vesztenek hatékonyságukból.

Így esik meg az, hogy amit tizenkét romboló a monstrumot körülállva még megtehetett, az teljességgel lehetetlen a Demetreust kizárólag csak előlről sorozó ballatának és a nyolc természetes kísérőjének. Olyan ez, mintha Synthia csak kósza meteoritokra löne.

- Folytasd! – utasította a lézerek mind hevesebb záporának folytatására Sidis a hajóját, oly diadalittasan, mint még kevés alkalommal az életében. De már csak ilyen napok voltak ezek. A rendkívüli tettek és eseménysorok rendszerint rendkívüli érzésekkel is járnak.

- Ez nem javasolt utasítás – törte meg az egymást követő robbanások és halálsikolyok rettenetes moraját a női hologram gépies hangja. – A terv szerint...

- A terv szerint magunk után csaljuk, ne félj, tudom. De jobb, ha az ember többszörösen is bebiztosítja magát afelől, hogy biztosan utána erednek. És ha Travis a kétkézes tanítványáért nem is – ekkor Rea finoman megköszörülte torkát, jelezvén, hogy még mindig itt van –, vagyis egy nagyszerű padawanáért, akkor még két romboló, és eléggé fel lesz szarvazva ahhoz, hogy a pusztá veszteségek végett is bosszút akarjon állni.

- Egy romboló – tette hozzá Rea vegyes érzelmekkel, s azok közül is leginkább a keserűség dominált. Tudta, hogy miatta van az egész felhajtás, s hogy az ő életéért hal meg az sok-sok ember. Ám azzal a ténnyel is számolt, hogy mindez céllal történik a „fogva” tartója által elmondottak alapján, tehát megéri a klónok és a természetes születésűek tömeges áldozata.

Különben is, ez az ostoba háború úgyis a fejüket szegné, mire a Főváros fölé érnek.

- Most már egy sem – mosolyodott el Sidis önelégülten, miközben az egyik ágyúsor kimagasló tűzerejének köszönhetően egy újabb birodalmi csillagromboló roppant hajóteste hasadt ketté a hangárrésznel. S bármilyen vastag is volt, úgy ment ez végbe, akár egy halálpálcával történne, aztán a lángok hamar el is nyelték a hajótestét.

- Úti cél rögzítve, vektorok ellenőrizve. A hajtómű a megadottak alapján módosítva, indulhatunk? – ugyan a terv szerint már rég el kellett volna menniük, Synthia már kikövetkeztette az eddig történetek alapján, hogy folytonosan váltakoznak a férfi tervei.

- Csak még egyet – mosolyodott el a férfi, felszarvazták ugyan Travist, de közel sem eléggé ahhoz, hogy vakon utánuk mehessen. S különben sem volt ellenére, hogy végignézze, ahogyan egy újabb hatalmas csillaghajó mállik semmivé a Demetreus elsöprő tűzerejének köszönhetően. S a látvány, ahogyan a hatalmas hajó hídja egyszerűen leszakadt a helyéről, majd úgy hasadt szét a reaktortól hátrafelé haladva, mintha csak egy konzervdoboz lenne, csakugyan magáért beszélt.

- Ez lehetetlen! – harsogta Travis mély torokhangon, miközben irdatlan erővel vágott székének fémről készült karfájára, melyet különös mód ő mindig is így nevezett. Őt rombolót vesztett, csak azért, hogy minden reménye szertefoszolhasson előtte.

- Uram... – próbálta közölni az egyik tiszt örömteli szemekkel.

- Mi az?! – förmedt rá a Sith idegesen, az örömteli szemek, s érzelmek oly indulatokat váltottak ki belőle, hogy legszívesebben helyben megfojtotta volna a tisztet. S alighanem meg is tette volna, ha az illető nem menti ki magát az utolsó pillanatban.

- Nem tudom hogyan, de úgy tűnik, a Demetreus sem vészelt át sértetlenül a csatát.

- Hogy érti? – érdeklődött a sith egyre kíváncsiabban.

Talán mégis megkímélem a férfi életét?

- Az érzékelők pontosan le tudják követni a hajó nyomát a hiperűrben. Nem kell mást tennünk, csak megvárunk, amíg odaérnek, aztán már bármelyik pillanatban lecsaphatunk rájuk – a sith tekintetéből ekkor szertefoszlott haragja, ez volt a legjobb hír, amely a nap folyamán a fülébe jutott. – De azt javaslom: ne menjünk utánuk azonnal, mert ez könnyen csapda is lehet. Inkább maradjunk további hajók érkezéséig, hogy újult erővel folytathassuk a küzdelmet – normál esetben Travis is tisztán látná, hogy épp törbe csalják az imént.

- Nincs semmiféle csapda, azt érezném! Utánuk megyünk, amint kiérték a hiperútból, akárhány hajó is van mellettünk. Megértette? – de most, hogy Sidis kedve szerint szórakozik az élete tán legkedvesebb dolga létével, valósággal vérben forognak a sárgás szemei. S ilyen körülmények az ember még a legnyilvánvalóbb dolgokat sem tudja észrevenni, akár az erőhasználók közé tartozik, akár nem. Ő is csak egy ember.

- Igenis, nagyuram.

Húsz perc sosem számított egy nagy időtartamnak, különösen a Demetreus fedélzetén nem, Rea szinte már észbe sem kapott, s máris Mortis hatalmas, most már bizonyosan mesterséges eredetű világához érték. Ezúttal egyből megpillanthatták a fekete, vörös mintázat által szabdalta, az univerzum ékköveként tündöklő testét. Hívatott vendégekként érkeztek, s nem egyszerűen csak beengedni kívánták magukat, mint a múltkor.

- Vigyázz magadra odaát – szólta utána Sidis, amint a lány megindult a hangár felé, kezdetől fogva tudta, hogy így lesz, ám mégsem mondta el neki, hogy mi vár rá odaát, a fiatal togruta lány ezúttal sem értette, miért érez mély aggodalmat a férfi szívében.

- Nem lesz gond – vágta rá vegyes érzelmekkel, majd folytatta útját.

Bár nem tudta, hogy mi vár rá odaát – vagy leginkább ki számít az érkezésére – ám mégis sokkal szívesebben ment a fenyegető külsejű „valami” felé, melyhez még az életben nem látott foghatót. Legalább nem kell tovább tettetnie a buzgó kis tanoncot, ki alig várja már a soron következő gyakorlatot. Az töltött időtartam elütésére, s néhány fogás elesésére tökéletes volt az elmúlt hónap, ám legbelül mégsem élvezhette azokat, a legkevésbé sem. Elvégre Sidis minden vendégszeretete és kedvessége sem változtatott a tényen, miszerint őt rabként, fogolyként tartotta a Demetreuson, ahol egy percet sem szeretett volna eltölteni.

Sőt, ha mód lesz rá, inkább vissza sem jön a rá váró „próbatétel” után, legalábbis ő ennek feltételezte az előtte állókat, melyekbe ismételten kényszerből vág bele, önszánta helyett. S ez egyáltalán nem olyan, mint Travisnál, akkor mindig is ott állt a kiszállás lehetősége, a menekülésé – igazság szerint nem, sőt, ott még kevesebb szabadsága volt, mint Sidisnél, ám a Sith sötét nagyura oly mesteri szinten üzte vele a színjátékait, hogy ez fel sem tűnt neki.

Ám mindezek jelentősége egy csapásra halványulni kezdett, amint kicsiny kompja elérte az idő közben fokozatosan felnyíló, egy vöröslő gyémánt formáját idéző nem túl természetes eredetű planéta bejáratát, majd továtűnt annak gyomrában, belemerülve a fehéres fényáradatba. Csak ekkorra hasított bele a tudat, miszerint ez a hely sokkal, de sokkal nagyobb, mint azt eleinte hitte. Ráadásul sehol senki sincsen, de valami mégis megragadta a gépét, majd kezdte meg annak egy bizonyos pontra történő vonzolását. Méghozzá oly iszonyatos erővel, hogy azzal még a Demetreus masszív kompjai sem tudtak dacolni.

Rea rövidesen egy hatalmas fellegvárat pillantott meg kék szemeinek kíváncsi, s egyben kétségbeesett pillantásával. Nem tudta, hová megy, merre vetheti a sors egyáltalán, ám azt biztosan tudta, hogy semmi esetre sem akar a roppant építmény magjánál elhelyezkedő arénába érkezni. Az mindig is rossz ómennek számított, különösen az ismeretlen harcosok által lakott vidékeken. S erre a helyre ezen jelző már nem volt kifejezés.

A fenébe... nem nyílik! – visszhangzott a lány gondolataiban, ahogyan egy elkeseredettebben próbálta lenyitni a hajón lévő, épp ilyesfajta helyzetekre teremtett légszilipek egyikét, ám különös mód az meg sem moccant, sem az izomereje, sem az Erőben lakozó képességeinek segítségével.

Minden esetre, ha kijutni nem is tud, de egy cseppnyi örömként meglepve tapasztalta, hogy a vonósugár – vagy bármi is legyen az, mi menthetetlenül magával ragadta gépét – merőben más irányba kezdi terelni kicsiny, ismeretlen eredetű úralkalmatosságát, méghozzá látszólagosan a semmi közepe felé. Azon belül egy zöldellő mezőt pillantott meg, s a repülése szögéből már könnyedén ki tudta következtetni, hogy valamerre arrafelé fog érkezni. Magától értetődő módon igyekezett is a lehető legjobban megfigyelni a környékét.

De miért pont ide? – nem sokat értett a kis kényszerfuvar céljából, még akkor sem, mikor már a humuszt csókolta gépének valamennyi leszállókarma. Csak akkor vált minden világossá a számára, amikor egyszer csak – látszólagos közbenjárás nélkül – leereszkedett a fekete borítású hajó egy ismeretlen fémből készült rámpája, majd ő lelépett azon a szelíd, gyermeki kíváncsisága által vezérelt lépteivel.

Meglepetten tapasztalta, hogy az odafentről teljesen üresnek tűnő, finom pázsittal borított mezőn mégis csak akad néhány kósza lélek, pontosabban két, számára teljesen idegen személy. Egy magas férfi, akinek nem tudta beazonosítani faját, valamint egy másik, nő nemű togruta aki... *úgy néz ki, akárcsak én.*

- Üdvözltem – törte meg az idős férfi hangja a csendet, még mielőtt Rea szemei teljesen kikérkedhettek volna a döbbenetükben, s ezúttal a szokásos érzelemmentes pofa helyett széles mosoly ült az arcán. Korábban kék szemei sárgásan ragyogtak fel a lelkének minden benne kavargó kegyetlensége és rosszakarata megtestesítőjeképp. A lány tisztán érezte benne a sötétséget, a mérhetetlen haragot, s kegyetlenséget, amely ezen döntéséhez vezette.

Ritka, hogy egy, a mindkét oldal közti tökéletes egyensúlyra törekvő lény ilyen végletekbe vesse magát a másik oldalba, még csak egy kis időre is, ám ez a mai napon nem lehet másképpen. Az idő nagy részében jóllehet, a másik, jóval emberségesebb arcát mutatja, de az énje képtelen lett volna megtenni azt, amelyre most elkötelezte magát.

Amit a mai napon véghez kell vinnie.

- Ki vagy te? – kíváncsiskodott Rea, a zord alak láttán egy pillanatra megfélemlenve a másik togrutától, akin ekkorra már szintén elhatalmasodott a sötétség.

- Az most lényegtelen, ez a nap nem a kérdések ideje. Az egyetlen, amit tudnod, kell, hogy mit kell tenned, s tán azt is, hogy kivel.

- Vele?! – csattant fel Rea idegesen, ám legfőképp döbbenetben, miközben lopva végigmérte a lányt a hitetlenkedő tekintetével. Sötét szövetű, elegáns, az erőhasználókra oly jellemző öltözetet viselt. Nagy részint vöröses árnyalatú bőre éppoly finom volt, mint sajátja, s arcának finom vonásai is tökéletesen megegyeztek az övével. Hiába keresett apró különbségeket, nem talált, nem is találhatott a másik lány sárgásan izzó tekintetének, valamint a síthekre jellemző testtatása, s a lelkében lakozó harag kivételével.

- Egyek vagyunk, nővér – kacagott fel Darth Traya, az előtte döbbenetben álló Rea felé fordítva szemeit. Ki mindig is sejtette, hogy ebben az univerzumban is jelen kell lennie egy bizonyos formában, amely egyet jelentett azzal, hogy bármennyire is tart tőle, de eljön a pillanat, mikor találkoznia kell az itteni megfelelőjével. Ám mégis földbe gyökereztek lábai annak láttán, hogy mi lett belőle. Ezzel párhuzamosan: minden összeállt előtte.

Minden okkal történik, hiszen maga az Erő szabja meg a rendkívüli történéseket. Ő az érkezése óta töprengett azon, hogy mi volt az események rendeltetése, miért kellett elválnia Naala mestertől, fogságba esnie először Travis, majd Sidis vendégszeretetéét élvezve, és legvégül itt kikötnie: hogy szembesülhessen az itteni megfelelőjével. Ám a megdöbbenő válaszok ellenére még mindig maradt egy talány, amely válaszáért kiáltott elméjében.

- Miért?

Meglehet, az Atya nem tervezett hossza párbeszédet, ám most, hogy végre minden kiteljesedhetett, miért is ne várhatna még néhány percet az egyébként is elkerülhetetlenre? Most, hogy átverte a Sith sötét nagyurát, magát Darth Travist, abba a hitbe ringatva, miszerint a másik univerzumból származó Rea az akkor elhunyt, emlékezetkiesésben szenvedő tanítványa – hiszen a tízezer évnek köszönhetően egy lélek visszahozatala a halálból semmiképp sem éri meg számára, pusztán köszönetnyilvánításból biztosan nem, bármiért cserébe is cselekedje. Ám azért, amit véghezvinni készül, már nagyon is megéri – S azután, hogy az Erő segítségével pontosan a megfelelő helyre terelte azt a féregjáratot, melynek köszönhetően a másik Rea is idekeveredett. Miután rávette Sidist, hogy elrabolja, majd egészen idáig hurcolja az ifjú Jedit, azért, hogy szembesülhessen Trayával, a lánnyal, aki valójában egy percre sem hagyta el Mortist, s mindvégig itt rostokolt, a saját haragjában tépelődve – ezzel végképp a Sötét Oldal ösvényének mesterien szőtt hálójába esve –, miért is ne hinthetne el néhány morzsát a saját tervéből?

- Ezen történésekhez a legősibb és legegyszerűbb ok vezetett, a Háború. A Jedik és a Sithek hosszas évezredek óta gyilkolják egymást az egyensúly nevében. Mindketten úgy vélik, hogy ki kell pusztulnia a másiknak, hogy ez megvalósulhasson. Pedig az Erőnek nem csak két aspektusa van, hanem több ezer, ha nem millió, a gonosz és jó minden egyes árnyalatát magában hordozva. Ennek értelmében, sosem szabadulhatnak egymástól, nem véglegesen. Eddig túrtem, hogy mindez gátlástalanul folytatódjon, azonban egy esemény végett vetett mindennek, egyszer és mindenkorra felnyitva a szememet.

- A folytonos öldöklés káoszhoz vezet – folytatta az Atya –, az pedig a megosztottság eredője. S mint tudjuk, a megosztottság a gyöngeség legfőbb ékköve. Ez önmagában még nem lenne gond, nem is az, ha épp nem áll a galaxis egy olyan iszonyatos fenyegetés előtt, amelyhez foghatót még sosem tapasztalt, senki sem...

Rea nem tudta megállni, hogy ne szóljon bele.

- De mégis mi fenyeget, és nekem... nekünk, mi közünk van hozzá?

- Mindketten jártatok már a Demetreus fedélzetén, jól tudjátok, hogy mire képes. Ahogy azt is: van egy faj, aki megépítette. Az ehhez hasonló népek tömkelege lakja a mindenséget, s mi nem tudhatjuk, mikor jön el a pillanat, mikor idetalál az egyikük. A szándékaikat pedig mi nem ismerhetjük, az is lehet, hogy békések, kereskedelem céljából jönnek, ám az is éppoly lehetséges, hogy soha nem látott erejű csillaghajók százaival, ha nem ezreivel érkeznek. Persze mindig tudtuk, hogy az univerzum végtelen, ám mégis félresöpörtük ezt aényt, én a legkülönösebben. Aztán egy napon egy oly iszonyatos látomás érkezett, melyhez foghatót még soha az életben nem láttam. Sokak azt hiszik, ezt a konfliktust egy belső háború eredményezi majd, de szerintem egy másik fél felelős mindezért. Valakik, akik már korábban is jártak itt, ha nem is ebben az idősíkban.

- A Vongok? – kíváncsiskodott Rea, elvégre ő egy másik valóságból érkezett. Méghozzá egy olyan helyről, ahol ez a megnevezés egyáltalán nem volt idegen. Ám itt igen.

- Lehetséges, de nem tudhatom biztosan. Ám bárkik is legyenek, egyvalami biztos: mérhetetlen pusztítás elé nézünk, amelyet csak a legerősebb élheti túl. A biztos pusztulás elkerüléséhez egy egységes galaxisra van szükség, amely nem jöhet létre addig, amíg tart az immár hosszas ezredekén át dülő öldöklés az erőhasználók közt, ez tény. Akárcsak az, hogy bármelyik fél is veszik el a harcban, a másik fog uralkodni minden felett. S attól tartok, ezúttal a túléléshez a legerősebb fél kell a seregek élére.

- De akkor... – hebegette Rea döbbenetben, miközben már kezdett összeállni benne, minden.

- Mindig is mindkét oldalnak megvoltak a maga hősei, hol az egyik, hol a másik oldal felé billentve a mérleget. De ez alapján nem lehet eldönteni azt, hogy ki az erősebb, nem véglegesen. Az ugyanis a szemben álló felek egyéni képességeitől is éppannyira függ, mint a választott oldal jellemvonásaitól. Tehát ahhoz, hogy véglegesen eldönthessük, melyik oldal az erősebb, nem a két legerősebbet, hanem a két egymáshoz legközelebb álló személyt kell szembeállítanunk egymással, vagyis titeket. Ti ugyanazon személyek vagytok, minden egyes porcikátok megegyezik a legapróbb végletekig. A testalkatotok, a bőrötök mintázata, még a gondolkodásmódotok is tökéletesen megegyezik, akárcsak a vívótudásotok és az erőben lakozó képességeitek. A te képzésedet ugyanis Sidis épp arra a szintre vitte, ahol Traya áll jelenleg, minden tekintetben. Csupán egyetlen különbség van köztetek, méghozzá az oldal, melyet választottatok: a kardjaitok színe.

- Az egyikőtök Jedi – folytatta az Atya –, a szeretetből, s az önzetlenségből nyeri az erejét. A béke és a jólét öréként éli az életét, méghozzá a legnemesebb tekintetben. Ám a másik gonosz, velejéig megrontották mestere hamis ígéretei, hamis tanításai, s az, hogy cserbenhagyta őt. Ő saját magából nyeri az erejét, mérhetetlen haragja és gyűlölete irányítja az életét, akárcsak a szemének sárgás tekintetét. S íme, a mai napon összecsap a két fél, az egyikük meghal, míg a másuk él. Győztesen hagyja el ezen szent mezőt, a helyet, hol maga az Erő diktál. Úgy megy vissza Sidishez, hogy már a fejében lesz minden, ami a rendje

megmentéséhez kell, ugyanis én a jövő minden egyes változatát láttam már. Pontosan tudom, hogy minek kell végbemennie ahhoz, hogy ezen háború eldőljön, még hozzá véglegesen. Egyszer és mindenkorra véget vetve a két fél közti ádáz küzdelemnek. De elég volt a szófecsérlésből: kezdődjék hát a végső párbaj!

Traya ennek hallatán nyomban kibontotta fénykardja vörösesen izzó pengéjét, majd Reára koncentrált a lelkének minden gyűlöletét, ám a lány meg sem moccant, képtelen volt szembenézni vele. Mégis hogy küzdhetne saját maga ellen?

Legszívesebben elvetette volna magától fényszablyáját, mondván, ő nem száll harcba ezért, senkivel sem. Ám még ezen egyszerű lépésre sem volt ideje, hiszen ekkor már a párás levegőt felé sebesen hasító penge hártására kellett összpontosítani figyelmét. S kibontva fénykardja zöld pengéjét, megfogta ugyan a csapást, de csak éppen hogy, centikre arcának finom vonásaitól. Immár nem maradt választása, mint visszavágni az ellenfelének.

A felettük egyre gomolygó, zord felhők baljós özönében hátrébb szökellt, majd egy éles csapással kívánt kontrázni, melynek előre láttán Traya azonnal felugrott, s egy rettenetes erejű rúgást irányzott Rea fejéhez, ki nyomban a földön találta magát a mozdulat végeztével. Minden zúgott a fejében, táncot járt az elé táruló kép az elméjében, nem is tudta hol van hirtelen. Ám egyvalami, maga az Erő egyre sugallta neki, hogy emelje maga elé fényszablyáját, máskülönben annak nagyon rossz következményei lesznek. Így is tett.

Ismét csak egy szempillantáson múlt az élete. Ez menten tudatosult benne, amint felocsúdott kábultából, s egy szempillantás alatt kirajzolódott szemei előtt a vörösesen izzó penge, melyet csak centikre sikerült megfognia a mellkasától, nem sokra a kebleitől. Egy szemhunyasnyira már azt hitte, hogy ily hamar mindennek vége, ám csak felötlött neki:

Ő is tud rúgni.

Ezzel Traya kénytelen volt szembesülni, miután több mint egy méterrel vetette hátra a gyomrát érő erőteljes rúgás, melyet Rea ellentámadása követett. Mely az azonos képességeknek köszönhetően nem járt túl nagy sikerrel, de mégis lehetetlen helyzetbe hozta a sithet, s egyúttal mindkettejüket. Az egyik csak támadhatott, mikor minden egyes csapása kudarcra ítéltetett, ám a másikuk csak védekezhetett, képtelenül bármily ellenlépésre.

- Na mi van, csak ennyit tudsz? – szapult a ellenfelét Traya, hátha kicsikar egy pillanatnyi lehetőséget, hogy megfordíthasson mindent.

- Ezt kapd ki! – vágta rá a lány dacosan, majd úgy tett, mintha még eltökéltebben folytatná támadást, ám ehelyett, csupán egy meggondolatlan lépésre sarkallta a sithet, ki azt hitte, a másik fél egy rettenetes hibát vétett. Ám Rea terve tökéletesen működött, könnyű szerrel tért ki a feje felé hasító szilaj penge elől, majd igyekezett fordítani a kockán. Mivel nem látott rá reális esélyt, hogy kardjával vessen véget a másik önmagának anélkül, hogy az utolsó pillanatban ne szaladjon belé a vörösesen izzó penge: védekező állásba fordította sajátját, majd felgáncsolta Trayát. Ám nem ért el vele túl sok eredményt.

A lány ugyanis tudta, mi következik, ha nem ötl ki valamit, ezért nyomban megragadott egy jókora, mindeddig a mezőn heverő követ az Erő láthatatlan köteleivel, majd a lehető legnagyobb erővel zúdított azt Rea képébe, kit az Erő néma sikolyai csak az utolsó pillanatban figyelmeztettek. S a végső csapás helyett – ugyan nem akarta megtenni, de tudta, mindez már elkerülhetetlen – kénytelen volt ketté szelni a felé közelítő érdes testet, mielőtt egy életre szóló nyomot vájt volna a képébe.

Ekkorra már Traya nem csak felegyenesedett, de még kardját is készenlébe helyezte, ám nem volt elég gyors, Rea még időben hártani tudta az oldala felé közelítő pengét. Mivel nem érezte magát túlzott biztonságban az egyre vadabb kardcsapások ellenében, tett néhány határozott lépést hátrafelé, melyek tempóját az ellenfele is méltán követte. S miközben mind hátrébb és hátrébb kerültek a sziklák irányába, oly vadul cikázott, forgott, majd vágódott egymásnak a két penge, hogy még az Atya is meglepődött mindezen.

Jómaga széles mosollyal az arcán szemlélte mindezt, hamarosan meglesz az, akinek átadja a győzelemhez szükséges ismeretet. A tettet, amellyel egyszer és mindenkorra a Jedik vagy a Sithek javára billenthetik a mérleget, azon cselekedetet, amire az utolsó csatában kerül majd sor. A jóformán az egész galaxist romba döntő háború utolsó nagy ütközetében.

Ez bőven megér egy kárba vesztett életet.

Időközben a sith olyannyira felülkerekedni látszott, hogy az ádáz küzdelmet vívók már a mező mellett fekvő sziklás völgyre érkeztek, ahol már koránt sem volt ideális számukra a terep, a vívásra biztosan nem. Azonban maguk mögött hagyták ezt a tényt, s továbbra is folytatták harcukat, mikor Traya egy újabb esélyt látott a végső győzelemre.

Ezúttal ő szökölt hátra valamicskét, ám sikerült elkövetnie eddigi élete tán legnagyobb baklövését, ugyanis a pillanat hevében megfeledkezett egy érzékeny pontról, amely egy csapásra sebezhetővé lett. Hiába védte kardjával minden egyes porcikáját, amit a zöldes penge elérhet, a fénykardjának markolatáról elfeledkezett, amit Rea úgy hasított ketté, mintha csak egy jelentéktelen kis duracéltöredék lenne. Ám a párbaj eldöntéséhez ez mégsem bizonyult elegendőnek, hiszen Traya elég távol került, hogy az élete ne forogjon közvetlen veszélyben.

Ráadásul fénykard nem szükségeltetett ahhoz, amit tervezett.

Sőt, a kardja elvesztése még az ő malmára is hajtotta a vizet, hiszen a diadalának közeledte elvakította a másik önmagát. Az már nem is állhatott volna sebezhetőbben a sith iszonyatos erejű erőlkése elől, amely menten a völgy szikláinak legnagyobbikához röpítette. S az érdes sziklaoldallal való meglehetősen agresszív találkozás minden volt, csak nem kellemes. Bele is telt némi időbe, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét a mérhetetlen fájdalom közepette.

Úgy vélte, tán az egyik bordája is megvasadt a becsapódás pillanatában, vagy kettő, s tán három is, ám nem sok ideje nyílt a találgatásra, hisz Traya egy percet sem tétlenkedett. Mivel már kard híján volt, ököllel támadott, amely eleinte meg is lepte Reát, nem gondolta, hogy ezek után ily könnyű győzelme lesz, elvégre az ő fénykardja még nagyon is ott hever a kezében. Menten fel is készült rá, hogy lenyesse a fejéhez közeledő, ökölbeszorított kézfejet.

Ám csak ekkor jött ár: már két darabban van a fénykardja.

S mivel így semmiképp sem jöhetett létre a zöldesen izzó penge, Traya ökle akadálytalanul szaladt bele Rea állkapcsába, akinek fogsora tán még sosem élt át ehhez hasonló megrázkódtatást. Ám a sith nem vette észre, hogy amíg üt, sebezhető az Erővel szemben, így voltaképpen a saját fegyverét használhatták ellene. Traya nagyot is nézett, mikor a jedi erőlkése elérte, majd egy reszkető ordítás hagyta el kecses ajkait, ahogyan az egyik kőrakás közé érkezett, nyomban eltűnve a kavicsok rengetegében.

- Sajnálom, testvér – sziszegte Rea fogai közt szomorúan, melyeken át vér csörgedezett ajkához, s a cseppek rövidesen a földre érkeztek. De ez volt a legkisebb gondja, hisz beigazolódott sejtése, valóban három bordáját is eltörte. Ám úgy tűnik, errefelé ez az ára a túlélésnek, már ha túlélte egyáltalán. Elvégre az Atya meg sem moccant a mezőről, továbbra sem változott a széles mosolya, valamint a sárgás szemeinek kíváncsi tekintete.

Ez nem jelentett nagy meglepetést a lány számára, nem, mikor szembesült a tények mögött rejlő egyszerű okkal: még koránt sem győzedelmeskedett.

- Óh, csak nem hitted, hogy megállíthatsz egy szimpla erőlkéssel, kedvesem? – kacagott fel Traya, amint kikelt a kövek közül, a kisebb horzsolásokat és a repedt szemöldököt leszámítva, nagyjából sértetlenül. S nem szándékozott egy percet sem várakozni, menten Rea felé vette az irányt, ám megtorpant, csupán néhány méterre ácsorogva tőle. Az ellenfele nem értette, nem is érthette ennek okát, míg nem szembesült vele, oly fájdalmasan, mint még soha életében. Ugyanis ez tökéletes távolság volt a sith számára, hogy haragja minden egyes cseppjét a jedire zúdíthassa, méghozzá hatalmas, kékesen izzó szikrák formájában. S azok

ádázul, füstölögve cikáztak Rea felé, aki félve tartotta eléjük tenyerét az Erő valamely fondorlatos sugallata által, majd meglepetten tapasztalta, hogy gátat szabott azoknak.

Ám egyúttal azt is érezte, hogy minduntalan több és több erőt igényel az ellenfele gyűlöletével való dacolás, melyet nem másból, mint magából a szeretetből merített. S valóra vált mindaz, melyet az Atya kívánt, most végre szemtanúja lehet annak, hogy a kettő közül melyik oldal az, amely ténylegesen erősebb. S a két oroszlánként küzdő lélek észre sem vette, hogy ekkora pusztítást önerőből még csak véghez sem vihetnek. A szikrák, az erőlökések, valamint minden egyéb mozdulat mögött, maga Mortis ereje rejlett, amelyből az egyelő esélyek végett mindketten ugyanolyan mértékben méríthettek, ez kezdetben jó ötletnek tűnt az Atya által, ám rá kellett jönnie: tán ezzel hatalmas hibát vétett.

Ugyanis a következő pillanatban mennydörgések kezdtek hasítani a feketévé váló eget, s oly heves eső kezdett záporozni az ég legtetejéből, melynél hatalmasabb zivatar már jóllehet, nem is volt lehetséges. S mindennek tetejébe a két leányzó ekkorra már minden csepp erejét felhasználta a győzelem, a puszta túlélés érdekében. Az Atyának köszönhetően pedig minden egyes csöppet egy egész óceányi követett Mortis erejéből, mely oly iszonyatos intenzitást adott a jedi felé záporozó szikrák özönének, hogy abba minden kő, fűszál, viharfelhő, s maga a talaj is beleremegett, majd az egész komplexum, maga Mortis is heves rázkódásba kezdett az Erő hevesen háborgó vihara közepette.

Már nem szemlélte a párbajt oly széles mosollyal az arcán, sőt, egyáltalán semmi sem ült rajta, tán egy kis harag, valamint kétségbeesés. Nem azért, mert magát a helyet, az uradalmát féltette, hanem abból kifolyólag, hogy megjósolhatatlanná vált azt, amelyet az elején előre eldöntött, ám mindenképpen lejátszandó – épp az ilyen helyzetek végett – párbajnak tekintett.

Még ő sem tudta, melyikük lesz a győztes.

Mikor fáradtan, sebesülten, ám legfőképp döbbenet elhagyta a hatalmas, gyémántforma égitestet az Atya által a gondjaira bízott siklón, egy roppant csillaghajót pillantott meg szemeivel, amely a Ballator osztályt képviselte, s rövidesen egy bejövő hívása érkezett.

Miközben fogadta, csupán egyetlen mondat égett elméjében, az utolsó mondat, amit a férfi rákött lelkére *„Soha senki sem tudhatja meg, hogy melyikőtök győzedelmeskedett, nem míg el nem érkezett az ideje, máskülönben minden kudarcra ítéltetett.”*

- Rea? – képedt el a Sith sötét nagyura menten, amint megpillantotta növendékét.

- Mester? – s ahogy elhangzott ezen mondata, hirtelen minden a helyére került Travis lelkében. Elmúlt az idegesség és mérhetetlen aggodalom, amely eddig elvakította őt.

Minden a legnagyobb rendben lett.

Darth Raven